

2 november 2010

Mieke staat al twee dagen een jonge moeder bij die een voldragen kindje gebaard heeft. Allemaal goed en wel zou men denken maar dat kindje woog amper iets meer dan een kilogram. Bij dergelijke 'gevallen' denkt men hier algauw: "Dat is een vogel voor de kat." Veel wordt naar zo'n borelingske niet omgekeken en al zeker niet als het er niet in slaagt om bij de moeder te drinken. De moeders leggen zich opvallend vlug bij die situatie neer. Maar Mieke was hier! En dus... Mieke stimuleerde de verzorgenden om het kindje te verzorgen, melk af te kolven, het kindje beetje bij beetje wat melk te laten drinken, ... Ze stimuleerde ook de moeder die, zeer goed te begrijpen, er zeer gedeprimeerd uit zag. Maar, we zijn van plan om morgen voor twee dagen richting Pamahamba te rijden. Mieke denkt er ernstig aan om niet mee te gaan. Ze twijfelt, ze twijfelt erg. Ze praat met tussenpozen in op de verzorgenden en de jonge moeder. Omschrijft, legt uit en wat nog al... wat ze moeten (moeten met nadruk, op zijn Miekes evenwel) doen. Mieke besluit toch mee te gaan.

King en ik werken de laatste details af van het dossier voor Energy Assistance. Daarom hebben we alles nog eens overlopen. We noteren ook welke informatie King nog kan bijeenzoeken terwijl wij voor twee dagen de brousse intrekken op weg naar Pamahamba. Deze info zal dan ook in het dossier verwerkt worden.

Morgen vertrekken we om 8u. (wie weet?).

